



AD REM

PISMO UCZNIÓW I NAUCZYCIELI ZESPOŁU
POLSKICH SZKÓŁ OGÓLNOKSZTAŁCĄCYCH
IM. ITY KOZAKIEWICZ W RYDZE

NASZA SZKOŁA MA



MŪSU SKOLAI

OD REDAKCJI:

Drodzy czytelnicy!

W tym roku nasza szkoła świętuje znaczny jubileusz 30-lecia istnienia. To świetna okazja, by przyrzeć się bliżej patronce Icie Kozakiewicz. Czy kiedyś w ogóle zastanawialiście się, dlaczego właśnie ona patronuje szkolnej społeczności?

Wybór patrona to jedna z najważniejszych i odpowiedzialnych decyzji w życiu każdej szkoły, bowiem patronem powinna zostać osoba, której życie i działalność służą pokoleniom.

To autorytet reprezentujący postawy i wartości bliskie dzieciom i młodzieży. Społeczność szkolna powinna identyfikować się z patronem swojej szkoły i mieć do niego emocjonalny stosunek.

Tak jest właśnie w przypadku Ity Kozakiewicz.





Ita Maria KOZAKIEWICZ
1955-1990

Była prawdziwą humanistką i umiała przemawiać do ludzkich serc. Okazywała wielki szacunek innym, nie tylko tym wielkim, ale i tym małym. Rozmawiała z każdym, umiała rozmawiać. Była człowiekiem dialogu. Można powiedzieć, że w kontakcie z innymi kierowała się autentyczną miłością, życzliwością i dobrocią.

Swoim życiem, zachowaniem, otwartością i szacunkiem dla wszystkich ludzi ukazywała wzór postępowania, który warto przekazywać młodym.

Gabriela Dzene

Ita Kozakiewicz była poliglotką, rozmawiała aż w 7 językach. To wiąże się z wielojęzycznym układem w naszej szkole. Codziennie używamy przynajmniej trzech języków, a możemy uczyć się aż pięciu.

Po drugie, nasza patronka była prezesem Związku Polaków na Łotwie, to znaczy dyplomatką podtrzymującą relacje między Polską i Łotwą. To też nawiązuje do koncepcji naszej szkoły. Zachowujemy polskie i łotweskie tradycje i wartości jako szkoły.

Danila Radecki

Ita Kozakiewicz została wybrana do Rady Najwyższej Łotewskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej, gdzie zajmowała się sprawami mniejszości narodowych. Także z pozostałymi deputowanymi LTF opowiedziała się za niepodległością kraju od ZSSR. To oznacza, że pracowała, żeby Polacy byli szanowani na Łotwie i żeby Łotwa uzyskała niepodległość, dlatego myślę, że Ita Kozakiewicz jest idealnym patronem szkoły.

Ričards Susvilo

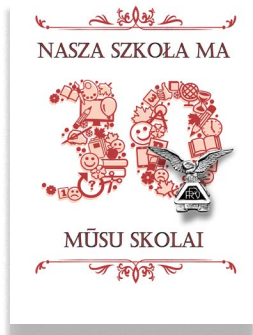


Nasza patronka jest związana z dwoma krajami tak samo jak uczniowie naszej szkoły. Pracowała na rzecz niepodległości Łotwy i Polski, uważała, że obie jej ojczyzny muszą być wolne. Patronka naszej szkoły jest do dziś ceniona przez Łotyszy i Polaków. Prezydent Łotwy Vaira Vīķe-Freiberga nazwała ją „symbolem wolności i niezależności Łotwy”. Pośmiertnie została odznaczona Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Zasługi RP. To pokazuje jak duży wkład w rozwój człowieka i świata wnosi synestezja kultur, bo tylko wspólna pomoc i porozumienie jest aprobatą dla pokoju.

Ponadto Icie Kozakiewicz w 1990 roku przyznano tytuł „Kobieta Łotwa”. Polityka była monopolem mężczyzn w końcu XX wieku, co ujawnia siłę jej ducha i ambitność. Ita była w składzie Rady Najwyższej Łotewskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej, założyła i była pierwszym prezesem Związku Polaków na Łotwie, Zasiadała w Prezydium Rady Najwyższej. W tamtych czasach miała większy ciężar na plecach niż większość mężczyzn.

Amanda Vērdiņa





HISTORIA SZKOŁY POLSKIEJ W RYDZE

W 1923 roku na Łotwie istniały już 33 szkoły podstawowe, 1 przedszkole oraz 3 szkoły średnie z polskim językiem wykładowym w Daugavpils, Rydze i Rezekne. Większość polskich placówek oświatowych znajdowała się na terenie Łatgalii, będącej niewątpliwie ostoją polskości na Łotwie.

Nie wolno jednakże lekceważyć znaczenia Rygi dla polskiej edukacji na łotewskim terytorium. To właśnie w 1 szkole podstawowej w Rydze w 1922 miał miejsce 1 zjazd polskiego nauczycielstwa, który potem corocznie odbywał się w należącym do niej budynku praktycznie do 1934 roku.

Ważnym wydarzeniem było otwarcie 15.X.1925 Polskiego Gimnazjum Miejskiego w Rydze będącego rezultatem wspólnej inicjatywy polskich organizacji kulturalnych, oświatowych i charytatywnych działających na terenie łotewskiej stolicy. Powstało ono w wyniku przekształcenia prywatnej szkoły średniej, prowadzonej przez Emilię Lichtarowicz w gimnazjum miejskie. Zostało ono otwarte w budynku należącym do 1 szkoły podstawowej przy ul. Basztowej (Torņa iela 4) Jego pierwszym dyrektorem zostaje cieszący się opinią dobrego organizatora absolwent Politechniki Ryskiej inż. Józef Mierzwiński. W latach 1925-35 liczba jego absolwentów osiągnęła liczbę około 230 uczniów, z których zdecydowana większość pochodziła z miejscowych polskich rodzin. Pełniła ona rolę jednego z ważnych centrów polskiej kultury w łotewskiej stolicy z uwagi na organizowane w niej koncerty, teatralne przedstawienia czy wieczorki literackie. Złotym rokiem dla polskiej oświaty na Łotwie był rok 1930, kiedy to liczba polskich szkół wzrosła do 49.

Momentem przełomowym dla wszystkich mniejszości narodowych na Łotwie był zamach stanu przeprowadzony 15.V.1934 przez premiera Karla Ulmanisa, który oznaczał odejście od liberalnego modelu oświatowego. W jego wyniku ich prawa zostały ograniczone i zaczęto wszelkimi dostępnymi środkami narzucać nauczanie w języku łotewskim w szkołach mniejszościowych zaś ich liczba była systematycznie zmniejszana. Liczba polskich szkół spadła do liczby 20 w roku 1938.

Polska Miejska Szkoła Średnia w Rydze została na prawie rok zamknięta a następnie otwarta ponownie już jako Polskie Gimnazjum Państwowe o profilu humanistycznym.

Jego dyrektorem został absolwent Uniwersytetu Łotewskiego, wieloletni nauczyciel języka łotewskiego w miejskiej szkole średniej Antons Barda, który pełnił swoje obowiązki do momentu wkroczenia Armii Czerwonej do Rygi w lipcu 1940 roku.

Nowe władze ŁSRR usunęły go ze stanowiska przekształcając polskie gimnazjum w 15 szkołę średnią. Szkoła polska została przeniesiona na ulicę Komsomolców (obecnie 11 Novembra Krastmāla). Udało jej się zachować polski język wykładowy a jej nowym dyrektorem został miejscowy nauczyciel matematyki Damazy Łukasiewicz. W roku 1941 mogła ona pochwalić się liczbą 14 absolwentów.

Polityka oświatowa prowadzona przez władze ZSRR i III Rzeszy podczas II wojny światowej i po jej zakończeniu oznaczała poważny cios dla polskiej edukacji na Łotwie. W okresie niemieckiej okupacji w Rydze utrzymała się tylko jedna polska 4-klasowa szkoła podstawowa na ulicy Lačplesīsa 106/108. Obowiązki dyrektora pełnił w niej Bolesław Antoniewicz do 4 kwietnia 1944 roku, kiedy to ponownie wkracza na Łotwę Armia Czerwona.



Poļu literatūras nodarbība 5. klasē Baštuvkā.



Poļu ģimnāzijas žetonu vakars. 1938. gada novembris.



Rīgas 1. pamatskolas, pazīstamas kā Baštuvka, skolotāji un 6. klases absolventi. Fona - ēka Torņa iela 4, kura vēlāk atradās Poļu ģimnāzijā

Na początku drugiej okupacji radzieckiej polskie gimnazjum odradza się jako 12 Ryska Szkoła Średnia, która mieściła się na ulicy Blaumaņa 25. Jej dyrektorem został Alojzy Sudymt a kadre tworzyli nauczyciele przedwojennego gimnazjum. Bardzo szybko jednakże okazało się, że polityka władz komunistycznej Łotwy była nastawiona na zniszczenie dziedzictwa kulturalnego narodowych mniejszości a nie na jego zachowanie. Polskie szkoły na Łotwie, które zdołały przetrwać niemiecką okupację, były kolejno zamykane. Ten sam los spotkał polskie gimnazjum w Rydze, które zakończyło swoją działalność na wiosnę 1949 roku.

Dopiero pod koniec 1980 roku, pod wpływem polskiego ruchu narodowego „Solidarności”,

zaczyna powoli podnosić się na Łotwie kolejna już fala narodowego przebudzenia i stopniowo odnawiają swoją działalność stowarzyszenia mniejszości narodowych. Z inicjatywy polsko-łotewskiej działaczki społecznej i politycznej Ity Marii Kozakiewicz rodzi się w 1989 Polskie Towarzystwo Kulturalne a wraz z nim nadzieja na odrodzenie się polskiej oświaty na terenie Łotwy.

Proces odradzania się polskiego szkolnictwa na obszarze państwa łotewskiego będzie ściśle związana ze współpracą pomiędzy ministerstwami oświaty PRL i ŁSRR oraz z działalnością patronki naszej polskiej szkoły w Rydze Ity Kozakiewicz (1955-1990), jednej z najwybitniejszych przedstawicieli polskiej społeczności na Łotwie, która w 1989 zasłużenie otrzymała tytuł kobiety Łotwy. Jako przewodnicząca Stowarzyszenia Polsko-Łotewskiego, członek Frontu Narodowego a potem od 1990 roku przewodnicząca komisji praw człowieka i spraw narodowościowych Rady Najwyższej ŁSRR i jedna z sygnatariuszy deklaracji odnowienia niepodległości Łotwy całe swoje życie niestrudzenie walczyła o prawa wszystkich mniejszości narodowych na Łotwie do posiadania własnych placówek oświatowych.

Wymiernym owocem jej działalności było otwarcie pierwszej polskiej klasy w 3 Ryskiej Szkole Średniej na ulicy Grecnieku jesienią 1989, w której początkowo uczyło się 20 dzieci. Był to efekt umowy pomiędzy Komitetem Wykonawczym Wydziału Oświaty Rejonu Centralnego i łotewsko-polskim stowarzyszeniem kulturalnym. W następnym roku naukę pobierało tam już 46 dzieci w 2 polskich klasach. Ponieważ brakowało miejsca dla obu klas i często trzeba było pracować w trybie przedłużonego dnia pracy znaleziono po sąsiedzku budynek na Grecnieku 28, w którym można było prowadzić zajęcia lekcyjne w normalnym trybie dziennym. Dużo energii w organizację pierwszych polskich klasy włożył pan Ryszard Bondzinski, zasłużony polski działacz oświatowy na terenie Rygi.



Skolas karogs, kuru tur viesi no poļu televīzijas



Historycznym wydarzeniem było ponowne otwarcie 21 sierpnia 1991 po ponad 40 latach komunizmu Polskiej Szkoły Średniej w Rydze na ulicy Krišjana Valdemara 14. Biorąc pod uwagę zasługi Ity M. Kozakiewicz dla odnowienia niepodległości Łotwy komitet wykonawczy Rady Narodowej Rejonu Centralnego postanowił nadać jej imię nowootwartej polskiej szkole. Dyrektorem szkoły została p. Maria Fomina-

Puzyna, która pełniła swe obowiązki aż do swej śmierci w 2015 roku poświęcając jej wszystkie swe siły. To za jej czasów szkoła otrzymuje swoje symbole świadczące o jej tożsamości, takie jak sztandar i hymn, do którego słowa napisała nauczycielka języka polskiego Bożena Bomanowska.

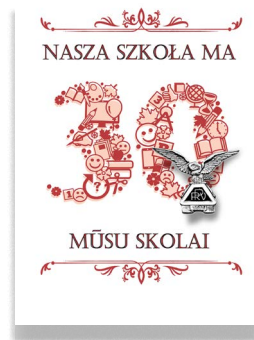
W 1992 doszło do denacjonalizacji budynku szkolnego, który powraca w ręce jego dawnego właściciela. W takiej sytuacji nie było innego wyjścia jak tylko szukać nowego lokum dla polskiej szkoły średniej. Wiosną 1993 została ona przeniesiona do budynku należącego wcześniej do przedszkola nr 184 na ulicy Nicgales 15.

1 września 2014 roku po wielu miesiącach intensywnych prac szkoła rozpoczyna pracę w przebudowanym i odnowionym budynku. Było to możliwe dzięki wsparciu finansowemu Ryskiej Dumy i Senatu RP.

W roku 2016 w wyniku konkursu ogłoszonego przez ryski samorząd dyrektorem Polskiej Szkoły Średniej w Rydze został obywatel RP, wykładowca w Łotewskiej Akademii Kultury Krzysztof Szyszeń, który pełnił swe obowiązki do października 2021 roku. Jego niewątpliwą zasługą było wprowadzenie do szkolnej tradycji trzeciego ważnego symbolu jakim jest od roku 2018 jej żeton nawiązujący do tradycji przedwojennego gimnazjum. W chwili obecnej do czasu wyboru nowego dyrektora jego obowiązki pełni p. Jana Kapeniece.

Praca polskiej szkoły w Rydze jest dowodem na dobre relacje miedzy państwowe pomiędzy Łotwą i Polską i dowodem gwarancji zachowania praw polskiej mniejszości narodowej. Jej istnienie wydatnie wspomaga działania w kierunku zachowania polskiej kultury i polskiego języka w łotewskiej stolicy. Pomaga w tym fakt działania na jej terenie jedynej polskiej biblioteki na terenie Rygi. Najstarsze egzemplarze polskich książek znajdujących się w posiadaniu naszej szkoły, w tym podręczników przedwojennego gimnazjum, tworzą część muzealnej ekspozycji znajdującej się w szkolnym holu.

Henryk Witkowski



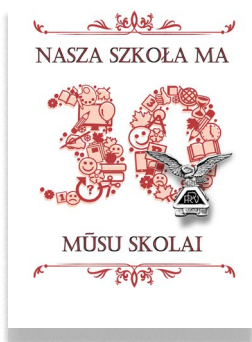
RĪGAS POĻU VIDUSSKOLAS VĒSTURE

Stāsts par Rīgas poļu skolu sākas pirmās Latvijas Republikas periodā, kad 1925. gada 15. oktobrī, Torņņu ielā 4, uz privātās E. Lihtarovičas

Poļu ģimnāzijas bāzes, tika izveidota Rīgas pilsētas Poļu vidusskola zināma kā “Basztówka”. Šīs skolas dibināšana notika pateicoties kopīgai vietējo poļu kultūras, izglītības un labdarības organizācijas iniciatīvai. Par pirmo poļu vidusskolas direktoru kļuva matemātiķis un inženieris Juzefs Miežviņskis. No 1925. līdz 1934. gadam skolu absolvēja 230 skolēni, no kuriem vairākums bija no poļu ģimenēm. Šī skola kļuva par vienu no svarīgākajiem kultūras centriem Latvijas galvaspilsētā.

Apstākļi izmainījās pēc 1934. gada 15. maija K. Ulmaņa valsts apvērsuma, kad minoritāšu tiesības tika ierobežotas. Poļu skolas darbība uz trim mēnešiem tika pārtraukta. Jaunajā 1934./1935. mācību gadā skola tika pārveidota par Valsts Poļu ģimnāziju ar humanitāru novirzienu. Par poļu ģimnāzijas direktoru kļuva ilggadējs latviešu valodas skolotājs Antons Barda. Viņš to vadīja līdz 1940. gadam, kad padomju vara ģimnāziju pārveidoja par Rīgas 15. vidusskolu, kura atradās Komjaunatnes (tagad – 11. novembra) krastmalā. Skola saglabāja poļu valodu kā mācību valodu, un par tās direktoru kļuva viens no Rīgas poļu pamatskolas matemātikas skolotājiem Damazijs Lukaševičs. Līdz 1940./1941 mācību gada beigām šo skolu absolvēja 14 skolēni.

Smagu triecienu Latvijas minoritātes saņēma no PSRS un nacistiskās Vācijas. Vācu okupācijas laikā



Rīgā saglabājās tikai viena četrgadīgā poļu pamatskola direktora Boļeslava Antonieviča vadībā, kura darbojās Lāčplēša ielā 106/108 līdz 1944. gada 4. aprīlim. No 1944. gada rudens, otrās Padomju okupācijas posmā, Rīgā darbojās atjaunotā

poļu ģimnāzija ar pirmskara skolotāju komandu. Tā tika atvērta Blaumaņa ielā 25, kā 12. Rīgas vidusskola ar direktoru Aloizu Sudimtu. Padomju laikos valsts politika bija vērsta uz minoritātes kultūras mantojuma iznīcināšanu. Tādēļ poļu skolas Latvijā tika pakāpeniski slēgtas, un 1949. gada vasarā arī poļu ģimnāziju Rīgā slēdza uz vairāk kā 40 gadiem.

Tikai 1980. gadu beigās sākas nacionālas atmodas vilnis Latvijā un pamazām atjaunojas mazākumtautību biedrības. Pēc Itas Kozakēvičas iniciatīvas 1989. gadā tika izveidota Poļu kultūras biedrība. Poļu skolas atdzimšanas process ir attīstījies sevišķi strauji, par ko lielā mērā jāpateicas Latvijas un Polijas izglītības ministrijām, kas noslēdza savstarpējas sadarbības līgumu, kā arī Latvijas Poļu Savienības iniciatorei Itai Marijai Kozakēvičiai (1955-1990), vienai no izcilākajām poļu sabiedriskās dzīves pārstāvēm Latvijā. 1989. gadā viņai tika piešķirts tituls "Sieviete-Latvija". Itā bija aktīva Tautas frontes dalībniece, 1990. gadā tika ievēlēta Latvijas Augstākajā Padomē, kur ieņēma Cilvēktiesību un nacionālo lietu komisijas priekšsēdētajas amatu. 4. maijā I. Kozakēviča aktīvi piedalījās Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas deklarēšanā. Viņa traģiski gāja bojā nenoskaidrotos apstākļos 1990. gada 28 oktobrī Itālijā, Vispasaules ārzemju poļu biedrību konferences laikā.

Itas sapnis, lai poļu minoritātei būtu savas skolas Latvijā, sāka realizēties 1989. gada septembrī, kad pamatojoties uz Latvijas poļu kultūras biedrības iesniegumu, Rīgas 3. vidusskola atvēra pirmo poļu klasi ar 20 bērniem. Nākošajā mācību gadā šajā ģimnāzijā darbojās jau 2 klases ar 46 poļu bērniem, kuriem bija ierādīta atsevišķa ēka Grēcinieku ielā 28. Lielu ieguldījumu pirmās poļu klases organizēšanā deva viens no aktīvākajiem poļu sabiedrības locekļiem Rišards Bondzinskis.

Par svarīgu vēsturisku notikumu var uzskatīt mūsu Rīgas poļu vidusskolas atvēršanu, kas notika 1991. gada 21. augustā Kr. Valdemāra ielā 14. Ņemot vērā Itas Kozakēvičas lielo ieguldījumu Latvijas Neatkarības atjaunošanā un viņas saistību ar Poļu kultūras biedrību, Centra rajona Tautas deputātu padomes izpilddomēteja nolēma piešķirt atdzimušajai Rīgas poļu vidusskolai Itas Kozakēvičas vārdu.

Par skolas direktori kļuva Pedagoģiskā institūta absolvente, aktīva latviešu neatkarības kustības darbiniece Marija Fomina-Puzina, kura amatu ieņēma līdz pat savai nāvei 2015. gadā. Viņas laikos poļu vidusskola pārcēlusies uz jaunu atrašanās vietu, atjaunoja savus simbolus, ieguva karogu un unikālu himnu, kurai vārdus rakstīja poļu valodas skolotāja Bozena Bomanovska un mūziku komponējis ārkārtīgi talantīgs mūzikas skolotājs Mareks Ilfands-Aranovskis.

1992. gadā skolas ēka Kr. Valdemāra ielā tika denacionalizēta un atgriezta likumīgajiem īpašniekiem, un poļu skolai vajadzēja meklēt citas telpas. 1993. gada vasarā skola tika veiksmīgi izvietota 184. bērnu dārza ēkā Nīcgales ielā 15, kur tā atrodas arī šobrīd. 2003./2004. mācību gada laikā jaunās skolas ēka tika rekonstruēta un atjaunota, pateicoties mūsu direktorei Marijai Fominai-Puzinai, kura saņēma Rīgas Domes un Polijas Senāta atbalstu.

2016. gadā Rīgas Domes izsludinātā konkursa rezultātā par jaunu skolas direktoru tika izvēlēts līdzšinējais Latvijas Kultūras akadēmijas pasniedzējs Kšistofs Širseņs. Par viņa ieguldījumu uzskatāms mūsu skolas trešā simbola ieviešana 2018. gadā. Tas ir skolas žetons, kas ir saistīts ar pirmskara Poļu Valsts Ģimnāzijas tradīcijām.



Nozīmīte uz Poļu Valsts ģimnāzijas skolnieka cepures



PVĢ žetons, kuru mūsu skolai uzdāvināja šīs ģimnāzijas absolventes Joannas Gloveckas meita.

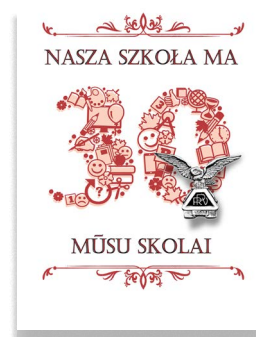


Žetons, kurš kļuva par mūsu poļu vidusskolas simbolu 2018.

Rīgas I. Kozakevičas Poļu vidusskolā viesojās daudz prominentu personu, tai skaitā Polijas prezidenti – Lehs Valensa, Aleksanders Kvašnievskis un Lehs Kačinskis; Latvijas Republikas prezidenti – Vaira Vīķe-Freiberga un Valdis Zatlers; Polijas Republikas Senāta priekšsēdētāja Alicia Gžeškovjaka. 2017. gada novembrī viesojās arī Polijas premjerministre Beata Šidlo.

Mūsu skolas goda viesu vidū jāpiemin katoļu Baznīcas hierarhijas pārstāvji, tādi kā, kardināli Jozefs Glemps un Jānis Pujats, kā arī daudzkārt ir viesojies Rīgas arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs.

Poļu vidusskolā regulāri viesojas Polijas un Latvijas diplomāti, politiķi, mākslinieki un citu jomu pārstāvji. Pateicoties mūsu skolas vadītājiem, poļu vidusskolas darbība ir apliecinājums ļoti labām Latvijas un Polijas starpvalstu attiecībām un poļu mazākumtautības tiesību ievērošanai, kas balstīta uz kultūras un valodas saglabāšanu. Svarīgu lomu spēlē sadarbība ar Latvijas Poļu savienību un Daugavpils Poļu kultūras centru.



Šodien Rīgas Itas Kozakēvičas Poļu vidusskolai ir augsts prestižs sabiedrībā un tā ieguvusi poļu kopienas uzticību, par ko liecina vecāku vēlme sūtīt savus bērnus mācīties šajā skolā.

Dyrekcja,
GRONO PEDAGOGICZNE, PRACOWNICY ADMINISTRACYJNI
Rada Rodziców, Uczniowie oraz Absolwenci
Zespołu Polskich Szkół Ogólnokształcących
im. Iry Kozakiewicz
w Rydze na Łotwie

Drodzy Przyjaciele

Jubileusz 30 – lecia Waszej Szkoły to bardzo ważna chwila dla nas wszystkich. Jest okazją do wspomnień, które choć minione, zawsze pozostają w pamięci. Czas je porządkuje, dodaje im blasku, a dźwięk szkolnego dzwonka przywołuje ponownie. Trudno bowiem być obojętnym wobec miejsca, w którym zostawiło się część swojego życia. Dlatego z wdzięcznością noszę w sercu to, co otrzymałam od Was. Jubileusz Szkoły jest również okazją do przypomnienia jej historii, podsumowania osiągnięć, a także zastanowienia się, co czyni ją wyjątkową na edukacyjnej mapie Rygi i Łotwy. To także znakomity moment do złożenia życzeń i wyrażenia wdzięczności tym, którzy swoim zaangażowaniem i wytrwałą pracą przyczynili się do jej rozwoju, dzisiejszych sukcesów: nowoczesności, innowacyjności, dostosowania się do potrzeb europejskiego rynku pracy z jednoczesnym pielęgowaniem postaw obywatelskich i tradycji patriotycznych.

Dyrekcji, Gronu Pedagogicznemu oraz Pracownikom Szkoły życzę, by wysiłek wkładany w kształcenie kolejnych pokoleń uczniów, przyczynił się do budowania dobra wspólnego Polski i Łotwy.

Uczniom życzę satysfakcji z uczenia się, nabywania nowych umiejętności, poczucia osobistego rozwoju, nawiązywania trwałych relacji rówieśniczych.

Rodzicom życzę radości ze wspólnego pokonywania trudów edukacyjnych i zadowolenia z postępów swoich dzieci.

Mam nadzieję, że dalsze wysiłki Dyrekcji, Grona Pedagogicznego, Pracowników Administracji i Obsługi, Uczniów i ich Rodziców pozwolą na budowanie chlubnej historii szkoły tak, by kolejne roczniki absolwentów szczytyły się przynależnością do wspólnoty Zespołu Polskich Szkół Ogólnokształcących im. Iry Kozakiewicz w Rydze.

Z poważaniem,

Anna Mienick

Białystok, dn. 5 maja 2022 r.



Szanowni Państwo, nauczyciele oraz pracownicy Ryskiej Średniej Szkoły Polskiej im. Ity Kozakiewicz i przede wszystkim Wy drodzy uczniowie!

Ponad 10 lat temu rozpoczęła się moja zawodowa przygoda z Rygą. W 2009 roku zostałem po raz pierwszy nauczycielem Szkoły Polskiej im. Ity Kozakiewicz. Po raz pierwszy, ponieważ do pracy w Rydze przyjeżdżałem dwukrotnie: właśnie w 2009 i po raz drugi w 2017 roku. Ogółem przepracowałem w Szkole 4 lata, pełniąc w niej obowiązki nauczyciela historii, geografii, filozofii i języka polskiego. Ponadto dwukrotnie byłem wychowawcą klasowym: w latach 2009-2012 i 2017-2018.

Lata te wspominam z wielkim sentymentem oraz wdzięcznością przede wszystkim wobec moich wspaniałych uczniów: dojrzałych, odpowiedzialnych, obdarzonych niepospolitym poczuciem humoru i twórczą wyobraźnią, współtworzących podczas zajęć niepowtarzalną atmosferę wspólnej intelektualnej przygody i zabawy.

Z niektórymi z nich, ku swojej radości, utrzymuję dotąd relacje, uważnie śledząc ich dalszy rozwój i sukcesy.

Z wielką wdzięcznością i szacunkiem wspominam Panią Marię Fomin, pierwszą dyrektorkę Szkoły. Zawsze z podziwem myślę o Jej wrażliwym sercu, oddaniu sprawie edukacji polskiej na Łotwie i miłości do dzieci i młodzieży. Szkoła miała wielkie szczęście, że jej początki, rozwój i rozkwit przypadły na lata dyrektorowania Pani Marii Fomin, nie tylko profesjonalnego organizatora, ale przede wszystkim dobrego, mądrego człowieka.

10 lat temu miałem zaszczyt, dzięki zaproszeniu Pani Marii, uczestniczyć w przygotowaniach obchodów 20-lecia Szkoły. W rezultacie, choć w skromnym zakresie, mogłem mieć swój wkład w opracowanie jej niezwyklej historii.

Szanowni Państwo, bardzo się cieszę, że dane mi jest, przy tak pięknej okazji, jaką jest Jubileusz 30-lecia Szkoły Polskiej im. Ity Kozakiewicz, skierować do Państwa z dalekiego Kazachstanu, gdzie obecnie pracuję, słowa uznania i serdeczne pozdrowienia. Uznania dla Waszej, nauczycieli i uczniów, pięknej pracy i zaangażowania, dzięki którym Polska Szkoła w Rydze wciąż trwa i się rozwija.

Życzę z całego serca Szkole, w której zostawiłem część swojego życia, aby była nie tylko kuźnią rzetelnej wiedzy, która służy polskości na Łotwie i dobru powszechnemu, ale i miejscem, w którym po prostu miło się spędza czas. Przyjaznym miejscem spotkań, rozmów i zabawy!

I oby tak było jeszcze przynajmniej przez kolejne 30 lat!

Piotr Boroń

**Sprawdź swoją wiedzę na temat szkoły,
w której się uczysz:**



Quiz przygotowali uczniowie 10 i 11 klasy

